

tillkjende en Skrivelse, som ikke engang bliver Almeenheden bekendt; og som ikke kan være til Belysning i alle Tilfælde af samme Slags; det vilde være en haarlig administrativ Afgjørelse, og det var ikke Haabet om en saadan, som dengang begædede os til at tage Forslaget tilbage. Vi kunde kun tænke os, at en administrativ Afgjørelse maatte forstaaes saaledes, at vedkommende Minister vilde ved en offentlig Bekjendtgjørelse, et Circulaire eller Regulativ, eller hvad han vilde kalde det, give aldeles bestemte Forskrifter, som skulde følges overalt, hvor saadanne Tilfælde forekom og som vare Alle og Enhver bekendte saaledes, at de deraf kunde vide, hvorledes de havde at forholde sig i paakommende Tilfælde; vi forstode, at der var meent en saadan administrativ Ordning med det Løfte, som blev givet for fem Aar siden og som endnu den Dag i Dag ikke er opfyldt, og det er det, der har bragt os til at fremkomme med Lovforslaget. Naar den ærede Minister er kommen til at lægge saa stor Vægt paa den Frygt, han nærer for, at Præsterne skulde blive omreisende, da skal jeg udtale, at jeg er enig med den første Taler, som havde Ordet, der yttrede, at han ikke kunde indsee, at dette Forhold stod i mindste Forbindelse med nærværende Sag. Dengang da Loven af 1855 om Sognebaandets Løsning var til Forhandling og der var Spørgsmaal om den Frihed, der ved den skulde gives, vilde den ærede Ministers Bemærkning have været paa rette Sted, thi det, han har anført om omreisende Præster, er en Indvending imod denne Lov; det havde dengang været det rette Tidspunkt at fremsætte det, men nu er denne Lov gjældende og har været gjældende i cirka fem Aar, og denne Frygt for omreisende Præster hører derfor aldeles ikke herhen. Ifølge Loven af 1855 om Sognebaandets Løsning har vedkommende Præst jo Ret til at betjene de vedkommende Sognebeboere i deres Huus; han har altsaa Ret til at foretage denne Omreise, hvad enten dette Lovforslag vedtages eller ikke. Skal der være nogen Mening i Loven om Sognebaandets Løsning; saa maa det være den, at den Præst, som enkelte Beboere, der paa Grund af deres Troesbekjendelse staae udenfor Menigheden, henbende sig til, maa være berettiget til

at betjene dem, og betjene dem i deres Hjem i mange Tilfælde, hvor han ellers ikke kan være deres Sjælesørger. Naar dette nu er givet, og givet ved en Lov, som nu bestaaer, og har bestaaet i fem Aar; seer jeg ikke, at vedkommende Præst bliver mere omreisende, fordi han efter denne Lov møder i Kirken i et andet Sogn; end fordi han møder hos Beboerne i et andet Sogn. Jeg kan derfor ikke finde, at den Bemærkning i mindste Maade rammer det, som her foreligger. Naar den ærede Minister endelig gjør opmærksom paa de store Vanffeligheder, der ville være forbundne med at ordne denne Sag, med Hensyn til mindre betydningsfulde Ting, s. Ex. naar han nævner Kirkens Reengjøring, efterat den er brugt af et Sogns Beboere, og Spørgsmaalet om, hvorledes vedkommende Kirkesangers Stilling bliver ved forefaldende Feilighed, saa forekommer det mig, at naar den ærede Minister holder paa, at det Hele er en administrativ Afgjørelse, har han jo accurat den samme Vanffelighed nu, hvad enten Loven kommer ud eller ikke; er det vanffeligt at faae disse Spørgsmaal afgjorte, saa maa han dog løse denne Vanffelighed nu, naar han vil ordne Spørgsmaalet administrativt; Vanffelighederne blive altsaa ikke større ved Loven, end de nu ere. § 3 giver den vedkommende Minister en Bemyndigelse til at fastsætte de Regler, der skulle følges med Hensyn til Afbenyttelsen af den Ret, som gives i §§ 1 og 2, og er det saa vanffeligt at ordne det Underordnede, saa maa det være langt mere vanffeligt at ordne det hele fulde Spørgsmaal administrativt, og jeg seer derfor aldeles ikke, at den ærede Minister i mindste Maade har anført Noget, som kan siges at gaae ud paa at gjøre Lovforslaget utilraadeligt; thi Endeel af det, han har anført, bestaaer allerede; og Endeel rammer aldeles ikke Lovforslaget. Med Hensyn til den administrative Afgjørelse, da have vi nu ventet i fem Aar og vilde overmaade gjerne være frie for at vente længere; det er dog haarbt, at man, naar man saaledes i fem lange Aar har ventet paa et bestemt givet Løfte, skal vente endnu længere paa Noget, hvorom der nu slet intet Løfte foreligger fra den Mand, der for Tiden er Minister, thi saa blive Udsigterne meget lange.